

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

FRUSTREAZĂ-TE

FLORIAN SUBA

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2020

A fost odată ca niciodată...

Paul cade, închide ochii, aude mașina frânând și se pregătește de impact, impact ce avea să îl scape de toate necazurile din viața sa devenită total lipsită de scop, dar la o secundă distanță nu mai aude niciun sunet. Convins că totul s-a terminat, deschide ochii și vede o lumină albă puternică... dar am început puțin cam abrupt povestea, nu? Hai să o luăm totuși de la început. Din cele mai vechi timpuri spunem și citim povești ca să putem naviga lumea în lung și în lat. De la celebrul *a fost odată* până la confruntările dintre Prâslea și Zmeu, poveștile ne facilitează interpretarea lumii, distingerea binelui de rău și ne dau doza necesară de optimism, pentru că forțele răului sunt învinse întotdeauna. Poate că, prea des, prinși în această rutină zilnică în care ne grăbim inconștient să devenim adulți încărcăți de responsabilități, uităm să mai citim sau să mai spunem povești, de parcă am uitat ce putere incredibilă pot avea.

Cuvintele au o putere extraordinară. Ele sunt în stare să inspire, să aducă un om de rând pe culmile succesului sau să distrugă orice speranță și să îi ruineze viitorul dacă sunt folosite greșit. Știai că, în România,

mor anual de două ori mai mulți oameni din cauza grăsimilor și a colesterolului decât din cauza nicotinei? De ce atunci când îți vezi prietenii cu o shaorma în mână le urezi poftă bună, dar când îi vezi cu o țigară insiști să arunce gunoiul acela cancerigen? E o statistică uimitoare, cu toate că abia acum am inventat-o și nu are nicio legătură cu realitatea. Dacă nu adăugam ultima idee, existau șanse ca la o bere cu băieții să se ridice problema asta și să te contrazici puțin cu ei pe subiectul ăsta și replica ta de final să fie „știu eu sigur că așa e, am citit într-o carte”. Și nu, nu îți subestimez inteligența, dar abilitatea care ne permite să gândim critic a fost redusă considerabil din cauza felului în care suntem bombardați de conținut în anul 2019. Pentru că în fiecare zi se adaugă încă un container de informații peste fostele informații și atunci nu mai rămâne timp pentru verificarea veridicității surselor. Creierul nostru e același ca al străbunicilor noștri, dar cantitatea de informație pe care trebuie să o proceseze zilnic a crescut totuși semnificativ. Și mai apare o problemă cu care trebuie să ne confruntăm în lumea asta de știri false și informații eronate: creierul percepe inițial informația ca pe un adevăr, abia mai apoi îți permite să te gândești dacă vrei să o combați sau nu.

„Trăim în România și asta ne ocupă tot timpul.” Majoritatea este de acord că baza Piramidei lui Maslow nu poate fi depășită în România. Asta crezi și tu? La baza piramidei se află nevoile primare ale oamenilor: confort, hrană, odihnă, apă, sex. Următoarele trepte sunt în ordine: nevoia de siguranță, nevoia de dragoste

și apartenență, nevoia de autorespect și în vârf autorealizarea. **După părerea lui Maslow, nevoile superioare nu apar dacă nu sunt satisfăcute nevoile inferioare.** Nevoile de autoactualizare, cele din vârful piramidei, vin din plăcerea instinctivă a omului de a fructifica la maximum capacitățile proprii, pentru a deveni din ce în ce mai bun și conștient nu doar de potențialul său personal, ci și de întreg potențialul speciei umane. Se spune că în România e adesea complicat să îți scoți capul din propriile probleme și să vezi că, de fapt, nu ești singur. E un lucru ce pare dificil de realizat pentru că adesea uităm că cea mai accesibilă unealtă ne-a fost și ne e mereu la îndemână: spusul și cititul de povești. Participând prin povești la experiența altora, vom reuși să urcăm, chiar și pentru câteva ore, treptele piramidei și, odată ajunși la nivelul acela, vom putea extrage din experiența altora învățăturile care să ne ducă în vârful ei, indiferent de poziția noastră actuală. Și apropo de Maslow, știu câțiva artiști care au întors piramida cu sus-ul în jos și au parcurs exact invers etapele propuse de Maslow și acum se bucură de un succes răsunător. Altfel spus, au fost conștienți de potențialul lor, au renunțat la siguranța venitului, a căminului, a odihnei și la nevoia de apartenență și au îndrăznit să viseze și să lucreze la visul lor. Astfel, odată ce și-au pus visul pe hârtie, l-au transformat într-un plan și apoi l-au realizat, nevoia de autorespect, nevoia de dragoste și apartenență, nevoia de siguranță și nevoile fiziologice au fost satisfăcute integral, dintr-o singură mișcare.

Prin povești vom învăța cum să navigăm lumea, cum să ne trăim viața la potențialul maxim și ne vom aminti că în această călătorie suntem rareori singuri.

Știm cu toții că viața bate filmul, dar trebuie să fim conștienți că și viața poate fi regizată, așa că depinde doar de tine dacă joci rolul principal în viața regizată de tine sau faci parte din figurație în viața pe care ți-a regizat-o altcineva. Aici găsiți povestea lui Paul, o poveste cu de toate: despre viață, carieră, bani, sănătate, relații, gânduri negre, întorsături de situații și despre întregul proces de dezvoltare personală radicală prin care trece Paul. Dar până una-alta, el e Paul:

— Salut, eu sunt Paul și călătoria mea în viață a fost la un pas de a se încheia, dar acolo a fost punctul în care viața mea a luat o turnură cu totul diferită. În rândurile ce urmează mă vei surprinde bocind de supărare, plângând de fericire, râzând cu poftă și, de cele mai multe ori, mut de uimire. Dar până atunci, îi dau cuvântul naratorului să ia povestea de la început. Lectură plăcută îți doresc!

Eroul poveștii noastre împlinește astăzi 23 de ani, 3 luni și 16 zile. Originar dintr-un oraș mic din inima Ardealului, plecat la facultate în București, termină Facultatea de Cibernetică și cu diploma de masterat în mână se angajează cu dificultate într-un lanț de supermarketuri, în care „datorită” studiilor sale superioare și a aptitudinilor dobândite în decurs de 5 ani de studii, face inventarul produselor de la raft, de luni până vineri de la 9-17. Tot „datorită” faptului că este

absolvent de facultate își permite luxul de a locui cu chirie într-o garsonieră confort 3, undeva la periferia Bucureștiului, mai exact, luxosul Ferentari. De curând, Paul a împlinit frumoasa greutate de 107 kg la cei 1.78 m ai săi. A plecat de acasă cu gânduri mari, cu visuri și aspirații, dar undeva pe drum le-a abandonat pe toate și acum se bucură doar de faptul că băiatul de la shaormeria din colțul blocului îi știe comanda obișnuită din fiecare seară și îi pune extra maioneză în lipie, ceapă roșie în loc de ceapă verde și nu uită niciodată de sosul picant de pe cartofii prăjiți. Ce îți poți dori mai mult de la viață?!

Colegii de la muncă îl strigă *Profu'*, în principal datorită ochelarilor cu lentile parcă antiglonț de care nu se poate lipsi atunci când numără produsele de pe stoc, dar și pentru că e omul cu studiile superioare cele mai înalte din departamentul lui. De-a lungul anilor a acumulat frustrări pe plan personal, sentimental, financiar, social și spiritual. A intrat într-o rutină oribilă care îl făcea să își piardă orice urmă de speranță spre un viitor mai bun, dar ultimele evenimente aveau să umple paharul și acesta să dea pe dinafară.

Vineri, 13 august, s-a nimerit a fi ziua de salariu, dar o zi mai specială deoarece marile corporații își apreciază angajații și în acea zi „norocoasă” Paul urma să primească și jumătate din al 13-lea salariu. Prins în rutina zilnică, Paul uitase complet de acest bonus, așa că primirea lui a fost surprinzătoare și totodată binevenită. Astfel, Paul s-a hotărât să se răsfete, având în vedere că luna asta își va plăti chiria, mâncarea și îi

vor rămâne și ceva bani în plus. Paul era și un expert în networking, așa că avea un cerc mare de prieteni, format din 3 persoane, un fost coleg de facultate, un coleg de muncă și un prieten din orașul natal. Îi sună pe fiecare în parte, doi dintre ei nici nu s-au obosit să îi răspundă, iar al treilea îl refuză politicos spunându-i că e extrem de ocupat în weekend și nu va ieși din casă. Mai mult resemnat decât supărat, Paul își servește obișnuita shaorma de la cină, pe bancă, în fața blocului. Un câine se apropie simțind mirosul, iar Paul îl gonește rapid cu o piatră. Își termină shaorma, dar nu urcă în garsonieră, ci face o ieșire în clubul din apropiere, să își amintească de vremurile bune din studenție. Înainte să intre totuși, își face un calcul și realizează că nu are chiar atât de mulți bani, așa că dă o fugă până la non-stop și își cumpără o sticlută de vodcă și un suc natural la 0,5 l., pentru că tocmai ce am spus că vrea să își amintească de vremurile bune din studenție și nu poți merge în club „neîncălzit”. Se oprește pe o bancă, își bea rapid uleiul de motor și pleacă înspre club. Ajuns la intrare, e oprit de body-guard pentru că avea ținută inadecvată, iar politica clubului nu permitea accesul în pantaloni de trening și tricou. Dar Paul era amețit și asta nu putea să îi strice ziua norocoasă. Garsoniera lui era la două străzi distanță, așa că a dat fuga (metaforic vorbind) până acasă, și-a luat pantalonii de stofă de la banchetul din finalul facultății, cămașa mov cu mânecă scurtă băgată în pantaloni cu cravata neagră, iar în picioare pantofii maro cu bot pătrat proaspăt dați cu cremă. Își

toarnă un pumn de gel în cap, 7 pulverizări „discrete” de parfum pe tot corpul și pornește înapoi spre club hotărât să demonstreze bodyguardului că are suficiente cunoștințe în domeniul vestimentației și o garderobă pe măsură.

Ajunge înapoi în club, după un drum de 300 m., obosit și transpirat, însă ușor arogant, se îndreaptă spre intrare, iar în momentul în care trece de bodyguard și acesta nu îi spune nimic simte gustul victoriei. I-a demonstrat el! De parcă tipul de la intrare nu avea altă treabă pe planetă decât să se gândească la cât de prost a fost că nu l-a lăsat din prima pe domnul Paul să treacă, chiar dacă încălca regulile clubului, trebuia să îi simtă potențialul.

Gata, seara îi era din nou bună. Era în club, ușor amețit, clubul plin de fete frumoase și încă mai avea bani. Ce să îți poți dori mai mult? Se pune la bar, își comandă o bere și își încântă privirea cu dansurile domnișoarelor din jur. La un moment dat, i se pune pata pe o tipă din partea cealaltă de bar, așa că nu ezită și trece la atac. Ia meniul cu băuturi, se uită la shot-uri, dar nu i se pare cunoscută nicio denumire. Îl strigă pe barman, de 4-5 ori, iar când acesta vine, îi comandă două shot-uri. Când este întrebat de care dorește, zice că nu știe și că nu contează: *Două shot-uri!* îi repetă pe un ton autoritar; se grăbea de teamă ca tipa să nu plece de la bar. Barmanul zâmbește și la scurt timp îi aduce două shot-uri. Paul întreabă cum se numesc, să știe ce să îi spună tipei, iar barmanul îi spune: *Stroh 80*. Paul plătește fix, deși i se pare exagerat de scump 30 de

lei, dar se gândește că e o băutură rafinată dacă e din anii 80 și sigur o va impresiona, așa că se liniștește și apoi pleacă grăbit spre tipa pe care a văzut-o. Când să ajungă la ea, aceasta se îndepărtează de bar, dar Paul e aprig, o prinde de mână și de la distanță îi strigă, ca să se facă auzit peste muzica din club:

— Hai să bem un shot, am luat unul și pentru tine!

Tipa îl refuză vizibil speriată și luată prin surprindere, dar Paul încă o ține de mână strâns și insistă:

— Haide, te rog, e o băutură fină, din anii 80, *Stroh* se numește, nu mă refuza!

Tipa se smucește, moment în care bodyguardul observă și intervine, invitându-l din nou pe Paul să părăsească clubul. Nervos și iritat, Paul acceptă, dar îi cere acestuia să îl lase să își bea shot-urile pentru că în ele e *Stroh* din anii 80. Bodyguardului i se urcă un zâmbet larg pe față și chiar îl încurajează pe Paul să le bea rapid, iar după ce acesta le bea pe amândouă într-o clipă și pare să se sufoce, gesticulând frenetic în semn că are nevoie de apă, se trezește trântit afară pe fundalul unor hohote de râs:

— Ți-ai dat seama că e *Stroh* de 80 de grade, idiotule, nu din anii 80. Să nu te mai prind că apari pe aici să deranjezi clienții.

Paul se pune cu greu pe o bordură, își ține capul în pumni și încearcă să își revină după ce băuse două shot-uri de alcool mai tare decât spirtul, dar pe când se dezmeticește puțin se trezește pe jos, izbit în ceafă de o bătă de baseball. Vede prin ceață cum doi indi-

vizi fug cu portofelul lui în care erau toți banii primiți astăzi, banii din care trebuia plătită chiria și mâncarea timp de o lună de zile. Stând pe jos, lovit și jefuit, privește cum intră în club, însoțit de două domnișoare, prietenul lui care era *extrem de ocupat pe weekend și nu va ieși din casă*. Astfel, vineri, 13 se transformă dintr-o zi norocoasă pentru Paul într-una de coșmar. A fost umilit, refuzat, iarăși umilit și apoi jefuit și cum aburii alcoolului încă îi jucau în cap ambalați și de lovitura primită în ceafă, singura soluție pe care Paul o găsește viabilă pentru a scăpa de toate problemele e sinuciderea. Mergea încet pe marginea drumului, trecându-i viața prin fața ochilor: copilăria plină de visuri, când își dorea să ajungă să lucreze la NASA; liceul plin de emoții la finalul căruia părea că și-a ales o facultate de viitor; facultatea și viața de student cu experiențele sale faine și, în final, prezentul încărcat de frustrări și fără perspective de viitor, așa că în momentul în care vede din față apropiindu-se două faruri și aude un motor ambalat puternic se aruncă în fața mașinii gata să își încheie socotelile cu viața. Cade, închide ochii, aude mașina frânând și se pregătește de impact, impact ce avea să îl scape de toate necazurile din viața sa lipsită de scop, dar după o secundă nu mai aude niciun sunet. Convins că totul s-a terminat, deschide ochii și vede o lumină albă puternică urmată de o voce:

— Hei, ești bine?

Cu Stroh încă în vene și implicit în creier, răspunde cu vocea tremurândă:

— Da, Doamne, sunt bine, acum sunt bine.

Dar scenariul se schimbă când șoferul oprește farurile și se dă jos din mașină să îl ajute pe Paul să se ridice. Paul realizează ce se întâmplă doar când vede botul mașinii, numărul *HD 13 DAR* și deasupra stema *Ferrari*. Se apropie de el un domn înalt, cu părul grizonant de parcă avea 60 de ani, dar cu corpul tonifiat, îmbrăcat într-un costum negru ce-i venea ca turnat, cravată și batistă de buzunar, ai fi putut jura că nu are mai mult de 30 de ani; avea ochii verzi, o privire caldă și îi întinse o mână să îl ajute să se ridice, așa încât lui Paul îi reveni ideea că s-ar putea să fie totuși în Rai, dacă nu măcar în Purgatoriu, realitate nu putea să fie.

— Hai sus! insistă el. Ești bine?

Paul era încă în stare de șoc, așa că nu răspunse nimic, doar stătea și îi tremurau toate cele 107 kg în mijlocul drumului, noaptea, în București.

— Hai să vorbim, după ce te liniștești. Urcă în mașină, nu cred că e bine să stăm la povești chiar în mijlocul drumului, ce zici?

Paul încă nu e în stare să scoată vreun sunet, dar se îndreaptă ușor către ușa din dreapta și urcă în mașină alături de cel ce putea să îi fie călău. Pornesc încet la drum și la scurt timp, după ce îi permite lui Paul să se liniștească, șoferul îi întinde mâna și îi spune pe un ton liniștit:

— Eu sunt Ioan, dar prietenii îmi spun John, tu ești?